

"Els fills són un regal, no una manera de realitzar-se"

"Si una família nombrosa es veu com una càrrega, alguna cosa va malament!" va dir el Papa Francesc a l'audiència d'aquest dimecres 11 de febrer. El tema de l'audiència era els fills i el quart manament, honrar pare i mare.

12/02/2015

*Audiència general del Papa Francesc,
11 de febrer de 2015*

La Família- 5. El fill

Estimats germans i germanes, bon dia!

Després de reflexionar sobre la figura de la mare i del pare, en aquesta catequesi sobre la família m'agradaria parlar del fill o, millor dit, dels fills. M'inspiro en una bella imatge d'Isaïes. El profeta escriu: *"tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu. Els teus fills arriben de lluny, les teves filles són dutes als braços. Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplarà"* (60, 4-5a). És una imatge bonica, una imatge de la felicitat que es dona en la retrobada entre pares i fills, caminant junts cap a un futur de llibertat i pau, després de molt temps de penúries i la separació, quan el poble jueu era lluny de la pàtria.

De fet, hi ha una relació estreta entre l'esperança d'un poble i l'harmonia entre les generacions. Això hem de pensar-ho bé: hi ha una relació estreta entre l'esperança d'un poble i l'harmonia entre les generacions. L'alegria dels fills fa bategar el cor dels pares i obre de nou el futur. Els fills són l'alegria de la família i la societat. No són un problema de la biologia reproductiva, o una manera de realitzar-se. Molt menys són una propietat dels pares... No. Els fills són un do, són un regal: s'entén?

Els fills són un regal. Cada un és únic i irrepetible; i tanmateix, sense cap dubte lligats a les seves arrels. Ser fill i filla, de fet, d'acord amb el pla de Déu, significa posar en un mateix la memòria i l'esperança d'un amor que s'ha realitzat donant la vida d'un altre ésser humà, original i nou. I per als pares cada fill és ell mateix, és diferent, és únic. Permeteu-me un record familiar. Recordo que la mare

solia dir-nos –n'érem 5- "Però jo tinc cinc fills". Quan li van demanar: "Quin és el seu preferit?", ella va respondre: "Tinc cinc fills, com tinc cinc dits. [Mostra els dits] Si em peguen aquest, em fa mal; em peguen aquest altre, em fa mal. Em fan mal tots cinc. Tots són els meus fills, però tots diferents com els dits d'una mà". És la família! Els fills són diferents, però tots són fills.

Un fill se l'estima perquè és un fill, no perquè es bonic, o perquè és això o allò; no, perquè és un fill! No perquè pensa com jo, o encarna els meus desitjos. Un fill és un fill, una vida engendrada per nosaltres, però destinat a ser ell, al seu bé, al bé de la família, de la societat, de la humanitat sencera.

D'aquí també ve la profunditat de l'experiència humana de ser fill i filla, que ens permet descobrir la dimensió més gratuïta de l'amor, que

mai no deixa de sorprendre'ns. I la bellesa de ser estimat abans: els nens són estimats abans d'arribar.

Quantes vegades a la plaça, em trobo mares que em fan fixar-me en el seu ventre i em demanen la benedicció... aquests nens són estimats abans de venir al món. I això és gratuït, això és amor; són estimats abans de néixer, com l'amor de Déu que ens estima sempre primer. Ells són estimats abans d'haver fet res per merèixer-ho, abans que puguin parlar o pensar, fins i tot abans de venir al món! Ser fill és la condició fonamental per conèixer l'amor de Déu, que és la font última d'aquest veritable miracle. En l'ànima de cada fill, com a vulnerables, Déu posa el segell d'aquest amor, que és la base de la seva dignitat personal, una dignitat que res ni ningú no pot destruir.

Avui dia sembla difícil per als nens imaginar-se el futur. Els pares -com

vaig esmentar en la catequesi
anterior- potser han fet un pas
enrere i els fills tenen més incerteses.
Podem aprendre d'una bona relació
entre les generacions pel nostre Pare
Celestial, que allibera cada un de
nosaltres, però mai no ens deixa sols.
I si fracassem, Ell ens segueix
pacientment sense disminuir el seu
amor per nosaltres. El Pare Celestial
no fa un pas enrere en el seu amor
per nosaltres, mai! Sempre va cap
endavant i si no pot seguir endavant
espera, però mai va cap enrere; vol
que els seus fills siguin valents i
progressin.

Els fills, per la seva banda, no han de
tenir por del compromís de construir
un món nou: és bo que vulgui alguna
cosa millor que allò que han rebut!
Però això s'ha de fer sense
arrogància, sense presumpció. Els
nens han de ser capaços de
reconèixer el valor, i cal que honorin
sempre els pares.

El quart manament demana als fills - i tots ho som!- honrar pare i mare (cf. Ex 20:12). Aquest manament ve just després d'aquells que es refereixen a Déu mateix. De fet conté alguna cosa sagrada, divina, quelcom que és en l'arrel de qualsevol altre tipus de relació entre els homes. I en la formulació bíblica del quart manament s'afegeix: "perquè és possible que tingui una llarga vida a la terra que el Senyor, el teu Déu, et dóna." El vincle virtuós entre generacions és una garantia de futur, i és una garantia d'una història molt humana. Una societat on els fills no honren els pares és una societat sense dignitat; quan no s'honra els pares és perd el propi honor! És una societat destinada a omplir-se de joves àrids i ambiciosos. No obstant això, fins i tot una societat de generacions egoistes, que no els agrada envoltar-se de fills, que els considera una preocupació, una càrrega, un risc, és una societat

deprimida. Pensem en tantes societats que coneixem a Europa: ara són societats deprimides, perquè no volen fills, no tenen fills, el nivell de la natalitat no arriba a un 1 per cent. Per què? Cada un de nosaltres que ho pensi i respongui. Si una família nombrosa es veu com una càrrega, alguna cosa va malament! La concepció dels fills ha de ser responsable, com ensenya l'encíclica Humanae Vitae del Beat Papa Pau VI, però tenir molts fills no pot veure's automàticament com una cosa irresponsable. No tenir fills és una opció egoista. La vida rejoveneix i adquireix noves forces multiplicant-se: s'enriqueix, no s'empobreix! Els fills aprenen a fer-se càrrec de la família, maduren en el repartiment dels sacrificis, creixen en el reconeixement dels seus dons. L'experiència de l'ànima fraterna, el respecte i la cura dels pares reclamen la nostra gratitud. Així que molts de vosaltres teniu fills i tots

som fills. Fem una cosa, un minut de silenci. Cada un de nosaltres pensi en el seu cor en els fills –qui en tingui-; penseu en silenci. I tots pensem en els nostres pares i donem gràcies a Déu pel do de la vida. En silenci, els qui tinguin fills penseu en ells, i tots penseu en els pares. (Silenci). Que el Senyor beneeixi els nostres pares i beneeixi els seus fills.

Que Jesús, el Fill etern, fet nen en el temps, ens ajudi a trobar el camí d'una nova efusió d'aquesta experiència humana tan simple i tan gran alhora que és ser fills. La multiplicació de les generacions és un misteri que enriqueix la vida per a tots, que prové de Déu mateix. Ens cal redescobrir-ho sense prejudicis; i viure, en la fe, en l'alegria perfecta. I dic: que bonic quan passo enmig vostre, i veig els pares i mares alçant els fills per a ser beneïts; és un gest gairebé diví. Gràcies per això!

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/si-una-
familia-nombrosa-es-veu-com-una-
carrega-alguna-cosa-va-malament/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/si-una-familia-nombrosa-es-veu-com-una-carrega-alguna-cosa-va-malament/)
(11/08/2025)